

Udskriftsdato: 8. januar 2026

VEJ nr 9956 af 23/09/2016 (Gældende)

Vejledning om hundelovens forbudsordning, regler om skambid mv.

Ministerium: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Journalnummer: Miljø- og Fødevaremin.,
Fødevarestyrelsen, j. nr. 2015-15-39-00209

Vejledning om hundelovens forbudsordning, regler om skambid mv.

1. Indledning og baggrund

Denne vejledning har til formål at vejlede hundebesiddere om indholdet af forbuddet mod 13 angivne hunderacer og krydsninger, hvori en sådan race indgår. Forbuddet følger af hundelovens § 1 a, der trådte i kraft den 1. juli 2010 (Pitbull terrier og Tosa inu har dog været forbudt siden 1991). Vejledningen har desuden til formål at vejlede om hundelovens bestemmelser om politiets indgrebsmuligheder overfor farlige hunde, herunder hunde, der bider eller forvolder skade, jf. §§ 6 - 6 c i hundeloven.

I forbindelse med indførelsen af forbuddet i 2010 mod besiddelse og avl af 13 hunderacer og krydsninger, hvori en sådan race indgår, blev det besluttet, at forbuddet skulle evalueres, når loven havde været i kraft i 3 år. Fødevareministeriet¹ (nu Miljø- og Fødevareministeriet) gennemførte i 2013 denne evaluering og foretog samtidig en evaluering af hundelovens bestemmelse om skambid.

Med udgangspunkt i evalueringens resultater fremsatte den daværende fødevareminister lovforslag om ændring af hundeloven. Den seneste ændring af hundeloven trådte i kraft 1. juli 2014². Lovændringen medførte bl.a. præciseringer af bestemmelsen om skambid. På baggrund af denne seneste lovændring har Fødevarestyrelsen udarbejdet denne nye vejledning, som erstatter Justitsministeriets vejledning nr. 59 af 21. juni 2010.

Hundeloven findes i lovebekendtgørelse nr. 76 af 21. januar 2015. Hundeloven regulerer det ansvar og de forpligtelser, som påhviler en hundebesidder. Hundeloven indeholder også visse regler af dyrevelfærdsmæssig karakter, men de primære regler om dyrevelfærd for hunde findes i dyreværnsloven, og skal ligeledes overholdes ved hold af hunde. I hundeloven reguleres også mærkning og registrering af hunde, strejfende hunde, ansvarsforsikring for hunde mv. Disse emner er dog ikke omtalt nærmere i denne vejledning. I det følgende vejledes alene om visse udvalgte regler i hundeloven.

2. Forbuddet mod besiddelse og avl af visse hunde

2.1. Forbudte hunderacer eller krydsninger

2.1.1. Hvilke hunde er omfattet af forbuddet?

Det er forbudt at besidde eller avle følgende hunde:

- 1) Pitbull terrier
- 2) Tosa inu
- 3) Amerikansk staffordshire terrier
- 4) Fila brasileiro
- 5) Dogo argentino
- 6) Amerikansk bulldog
- 7) Boerboel
- 8) Kangal

- 9) Centralasiatisk ovtcharka
- 10) Kaukasisk ovtcharka
- 11) Sydrussisk ovtcharka
- 12) Tornjak
- 13) Sarplaninac

Det er endvidere forbudt at besidde eller avle krydsninger, hvori en eller flere af de forbudte hunderacer indgår. Herudover er det forbudt erhvervsmæssigt at indføre de pågældende hunde, herunder krydsninger, i landet. Se dog punkt 2.2.1. om overgangsordningen.

Det vil kræve en ændring af hundeloven at forbyde yderligere racer.

2.1.2. Hvornår er der tale om en erhvervsmæssig indførsel?

Om en indførsel er erhvervsmæssig beror på en konkret vurdering, hvori det bl.a. kan indgå, om der er tilsigtet en fortjeneste, virksomhedens omfang, og om indførslen i øvrigt har en mere systematisk karakter. Der kan være tale om erhvervsmæssig indførsel, selvom det ikke er den pågældendes hovederhverv.

2.1.3. Hvad gælder for privatpersoner, herunder turister, som vil medbringe deres hund til Danmark?

Forbuddet mod besiddelse betyder også, at det er forbudt for privatpersoner, herunder turister, at medbringe de forbudte hunde under f.eks. et ferieophold i Danmark. Se dog pkt. 2.2.2. nedenfor vedrørende overgangsordningen.

Det bemærkes, at forbuddet ikke omfatter hunde, der alene er i transit i Danmark. Transport af hunde omfattet af forbuddet er således fortsat tilladt, hvis hundene ikke forlader transportmidlet – bortset fra ganske kortvarige ophold uden for transportmidlet, når det er nødvendigt at lufte hunden – og transporten foregår uden unødige ophold her i landet.

2.2. Overgangsordningen

2.2.1. Hvilke hunde er omfattet af overgangsordningen og hvilke krav skal besidderen overholde?

Hundene på ovenstående liste – med undtagelse af pitbull terrier og tosa inu – samt krydsninger, hvori disse indgår, er omfattet af en overgangsordning, hvis den, der besidder hunden, har erhvervet hunden senest den 17. marts 2010.

Hvis man senest den 17. marts 2010 havde erhvervet en hund, som er omfattet af forbuddet, må man beholde den efter at forbuddet trådte i kraft.

Man skal dog overholde følgende krav:

- Når hunden befinder sig på gader, veje, stier, pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, skal hunden altid føres i en fast line/snor med en maksimal længde på 2 meter.
- Hunden skal være forsynet med en forsvarlig, lukket mundkurv.
- Hunden må ikke overdrages.

Hunde, der er omfattet af forbuddet, må dog færdes uden snor i såkaldte hundeskove. De skal dog stadig være iført forsvarlig, lukket mundkurv. Undtagelsen gælder kun i hundeskove, dvs. afgrænsede områder, hvor skovejeren har givet besiddere af hunde ret til at færdes med hund, uden at hunden er i snor. Der er således ikke tale om en generel undtagelse, der omfatter alle offentlige parker og skove eller offentligt tilgængelige træningspladser eller lignende.

Hvis man efter den 17. marts 2010 har erhvervet en hund, der er omfattet af forbuddet, kan politiet træffe afgørelse om, at hunden skal aflives (se punkt 2.3.4. om bevisbyrden vedr. hunde omfattet af overgangsordningen). Hunde, der er født, overdraget eller solgt efter denne dato, er således ikke omfattet af overgangsordningen. Ved overdragelse forstås enhver form for gave, salg, bytte eller lignende. Det beror på en konkret vurdering af det enkelte tilfælde, om der foreligger overdragelse.

I forbindelse med overgangsordningen er den relevante skæringsdato, hvornår hunden er erhvervet – ikke hvornår hunden er født.

2.2.2. Må jeg tage min hund med på ferie i Danmark?

En hund, som er omfattet af forbuddet, må gerne medbringes til Danmark, hvis hunden er erhvervet senest den 17. marts 2010, og de under punkt 2.2.1. nævnte krav overholdes.

2.2.3. Må jeg lade andre passe min hund?

Personer, der besidder hunde, der er omfattet af forbuddet, kan lade andre passe deres hund i forbindelse med ferie eller lignende, ligesom det kan overlades til andre at lufte hunden. Der skal være tale om en afgrænset tidsperiode.

Hunden må ikke overlades til andre i så lang tid, at der reelt er tale om en overdragelse.

Når andre passer hunden, skal de under punkt 2.2.1. nævnte krav ligeledes overholdes.

2.2.4. Kan jeg få dispensation fra forbuddet eller kravene i overgangsordningen?

Hundeloven indeholder ikke mulighed for at dispensere fra forbuddet eller fra overgangsordningens krav om mundkurv, snor mv. Det er således ikke muligt for politiet eller Miljø- og Fødevareministeriet at meddele tilladelse til besiddelse mv. af en forbudt hund, der ikke er omfattet af overgangsordningen, eller til, at hunde, der er omfattet af overgangsordningen, luftes uden snor eller mundkurv, eller at de overdrages.

2.3. Bevisbyrde og dokumentation

2.3.1. Hvad indebærer den såkaldte omvendte bevisbyrde?

Hvis der er tvivl om, hvorvidt en hund tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er forbudt, kan politiet stille krav om, at besidderen dokumenterer hundens race eller type. Det er således besidderen af hunden, der skal bevise, at hunden ikke er omfattet af forbuddet.

Politiet skal dog i første omgang – f.eks. på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre – have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet, før det kan kræves, at besidderen skal skaffe den nødvendige dokumentation for,

at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet. Der er ikke krav i hundeloven om, at politiet indhenter en sagkyndig eller dyrlægelig erklæring om hundens udseendemæssige karakteristika.

Politiet kan altså ikke forlange dokumentation fra en besidder af en hund, når der ikke er nogen nærmere anledning til det, f.eks. hvis hunden på ingen måde ser ud som en af de hunde, der er omfattet af forbuddet.

2.3.2. Hvilken type dokumentation kan bevise hundens race?

Der er ikke i hundeloven fastlagt krav til, hvilken dokumentation besidderen skal kunne fremlægge for at bevise hundens race.

Besidderen af en hund kan f.eks. fremlægge en stambog vedrørende hunden, eller besidderen kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning. Disse erklæringer kan ikke alene basere sig på en vurdering af hundens udseende og adfærd. Der skal i stedet være tale om erklæringer, der vedrører hundens forældre, søskende eller tidligere generationer. Det er ikke et krav, at erklæringerne er udarbejdet af fagpersoner, fx dyrlæger.

Oplysninger fra Dansk Hunderegister vil ikke være tilstrækkelige til at bevise hundens race, da disse oplysninger er baseret på, hvad besiddere har oplyst til dyrlægen, som oftest indberetter ved chipmærkning og vaccination.

Det er i dag ikke umiddelbart muligt ved hjælp af DNA-test eller for en dyrlæge at bestemme en hunds race. Man bør derfor sikre sig f.eks. en stamtavle, hvis man anskaffer sig en hund, der ligner en af de racer, der er omfattet af forbuddet. I den forbindelse er det naturligvis en forudsætning, at oplysningerne er korrekte.

Man kan imidlertid bruge en DNA-test til at bevise et slægtskab med andre hunde. En hundebesidder kan f.eks. bevise en hunds race ved at fremlægge:

- 1) gyldige stambøger, erklæringer eller andet, der beviser, at både hundens formodede mor og formodede far består af lovlige racer, og om nødvendigt
- 2) en DNA-test, der viser, at den pågældende hund er avlet af disse to hunde.

Politiet vurderer ægtheden af den dokumentation, som besidderen fremlægger. Hvis en sag bliver indbragt for domstolene, er det retten, som vurderer ægtheden af den fremlagte dokumentation.

Hvis besidderen ikke straks kan fremlægge tilstrækkelig dokumentation, kan politiet træffe foranstaltninger med henblik på midlertidigt at fjerne hunden fra besidderen. Hunden vil kunne anbringes i en pension, indtil spørgsmålet om dens race er afklaret.

Hvis besidderen ikke inden for en frist, som politiet fastsætter, fremlægger tilstrækkelig dokumentation for, at hunden ikke tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er omfattet af forbuddet, anses hunden for at være holdt i strid med forbuddet. Politiet træffer herefter afgørelse om aflivning af hunden, se punkt 5.1. om klagemulighed.

Det er besidderens ansvar at kunne dokumentere hundens race eller krydsning, og dermed vil det være besidderen, der afholder udgifterne forbundet hermed, herunder til evt. DNA-test eller lign.

2.3.4. Hvilke forhold gør sig gældende for bevisbyrden for hunde omfattet af overgangsordningen?

For så vidt angår hunde, der er omfattet af overgangsordningen (erhvervet senest den 17. marts 2010) er det politiet, der skal bevise, at hunden tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, der er omfattet af forbuddet i § 1a.

Der gælder således ikke en omvendt bevisbyrde i forhold til hunde, der er omfattet af overgangsordningen.

Det betyder, at såfremt en hundebesidder oplyser, at hunden er erhvervet den 17. marts 2010 eller tidligere, så skal politiet bevise, at hunden tilhører en af de forbudte racer eller krydsninger heraf. Kan politiet løfte denne bevisbyrde, så er hunden omfattet af overgangsreglerne om bl.a. snor og mundkurv. Kan politiet ikke løfte bevisbyrden, må det antages, at hunden ikke tilhører en af de forbudte racer eller krydsninger heraf, hvorfor hunden ikke i medfør af overgangsreglerne skal bære snor og mundkurv.

Hvis politiet har en formodning for, at hunden er erhvervet efter den 17. marts 2010, og således ikke er omfattet af overgangsreglerne og dermed ikke lovligt kan besiddes, er det politiet, der skal bevise, at hunden er erhvervet efter denne dato. Kan politiet løfte denne bevisbyrde ved fremskaffelse af f.eks. daterede dyrlægeregninger, oplysninger fra Dansk Hunderegister eller lignende, så træder den omvendte bevisbyrde vedrørende race i kraft. Det betyder, at såfremt politiet kan bevise, at hunden er erhvervet efter 17. marts 2010 og har en formodning om, at hunden tilhører en af de forbudte racer eller krydsninger heraf, er det hundebesidderen, der skal fremlægge dokumentation for, at dette ikke er tilfældet.

2.3.5. Hvornår skal man være særligt opmærksom på at sikre sig dokumentation for en hunds race eller type?

Køber man en hund, der har udseendemæssige træk til fælles med en af de forbudte hunde, anbefales det at være særligt opmærksom på at få dokumentation for hundens race eller type, jf. punkt. 2.3.2.

Følgende hunde har visse udseendemæssige træk til fælles med en eller flere af de forbudte racer, og man bør ved anskaffelse af sådanne hunde være særligt opmærksom på at sikre sig dokumentation for hundens race eller type:

- Polski owczarek podhalanski
- Cao fila de sao miguel
- Dogue de bordeaux
- Bullmastiff
- Mastiff
- Mastino napoletano
- Cane corsa italiano
- Staffordshire bullterrier
- Dogo canario
- Anatolsk hyrdehund
- Iberisk dogge

Det bemærkes, at listen ikke er udtømmende.

3. Indgreb overfor farlige hunde, hunde som forvolder skade mv.

3.1. Hundelovens § 6, stk. 2 og stk. 3

3.1.1. Hvad gælder generelt om besidderens ansvar?

Det påhviler besidderen af en hund at sørge for at forebygge, at hunden volder andre skade, jf. hundelovens § 6, stk. 1. Bestemmelsen fastlægger en almindelig standard om agtpågivenhed for besidderen af en hund for at forebygge, at hunden volder skade på personer eller ejendom. En måde hvorved hundebesidderen kan afværge dette kan f.eks. være at holde hunden inden døre, at føre hunden i snor eller på anden måde sørge for at være i nærheden af hunden og dermed have fuldt herredømme over hunden.

3.1.2. Hvornår er der tale om en farlig hund?

Hvis en hund har forvoldt skade på et menneske (1) eller anden væsentlig skade (2), hvis hundens eller besidderens adfærd er af en sådan karakter, at den er egnet til at skabe frygt i sine omgivelser (3), eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser (4), kan politiet træffe foranstaltninger, der kan medvirke til at minimere risikoen for, at lignende episoder gentages, jf. hundelovens § 6, stk. 2.

- 1) *Den første tilfældegruppe* – hvor en hund har forvoldt skade på et menneske – omfatter f.eks. den situation, hvor en hund har skambidt et menneske, uden at dette samtidig er sket ved et overfald eller ved anden uacceptabel og farlig adfærd samt tilfælde, hvor en hund har bidt et menneske med skade til følge, uden at der er tale om skambid. Bestemmelsen omfatter også skade tilføjet på anden måde end ved bid, f.eks. skade påført af kløer.
- 2) *Den anden tilfældegruppe* – hvor en hund har forvoldt anden væsentlig skade – omfatter dels situationer, hvor en hund har bidt en anden hund eller andre dyr med væsentlig skade til følge, dels situationer, hvor en hund har forårsaget væsentlig materiel skade.
- 3) *Den tredje tilfældegruppe* – hvor hundens eller besidderens adfærd er af en sådan karakter, at den er egnet til at skabe frygt i sine omgivelser – omfatter blandt andet den situation, hvor besidderen ikke udviser ansvarlighed i forbindelse med sin omgang med og hold af hunden. Politiet kan således gribe ind over for besiddere, som lufter en stor og stærk hund i en lang line, så den reelt ”rydder gaden” for andre mennesker, som søger væk for at komme uden for hundens rækkevidde; besiddere som lader deres hund strejfe omkring i områder med børn eller lignende, eller som på anden måde i sin omgang med hunden ikke tager tilstrækkeligt hensyn til andres sikkerhed og tryghed, f.eks. ved at holde en hund, der skaber frygt, i en have, der ikke er forsvarligt indhegnet eller ikke umiddelbart fremstår som sådan.

En ren subjektiv frygt for en hund kan ikke i sig selv føre til, at der meddeles et pålæg. Der skal således foreligge omstændigheder, der efter en objektiv vurdering gør hundens eller besidderens adfærd egnet til at skabe frygt i omgivelserne.

Bestemmelsen giver heller ikke politiet adgang til at gribe ind alene på grundlag af hundens fysiske fremtræden, det vil sige fordi den ligner en kamp- eller muskelhund. Der må dog – af hensyn til omgivelsernes tryghed – undertiden stilles større krav til f.eks. besidderens kontrol over og træning af en stor og muskuløs hund med stærke kæber end over en mindre hund.

- 4) *Den fjerde tilfældegruppe* – hvor der er grundlag for at antage, at en hund kan være farlig for sine omgivelser – forudsætter, at hunden har udvist en adfærd, der er kendetegnende for farlige hunde. Tilfælde, hvor en hund faktisk har vist sig farlig, men der ikke er sket skade på mennesker, dyr eller ejendom, vil således være omfattet af denne kategori. Som eksempel kan nævnes den situation, hvor et overhængende angreb fra en hund mod et menneske eller et andet dyr afværges ved besidderens eller tredjemands mellemkomst. Der kan også i andre situationer, hvor en hund ikke har vist konkrete tegn på farlighed, være grund til at overveje, om den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

I alle tilfælde foretages vurderingen af politiet på baggrund af de samlede omstændigheder og oplysninger i den enkelte, konkrete sag.

3.1.3. Hvilke muligheder har politiet for at gribe ind overfor farlige hunde?

Hvis en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, hvis hundens eller besidderens adfærd er af en sådan karakter, at den er egnet til at skabe frygt i sine omgivelser, eller hvis der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, kan politiet i medfør af hundeloven udstede et eller flere af følgende pålæg om:

- At den ejendom, hvor hunden holdes, skal være indhegnet af et hegn på op til 1,8 meter i højden, der skal være forsynet med en sluselåge, jf. § 6, stk. 2, nr. 1.
- At hunden kun må luftes af besidderen eller af andre navngivne personer over 18 år og ikke må luftes sammen med andre hunde, jf. § 6, stk. 2, nr. 2.
- At hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i bånd, herunder pålæg om, at hunden skal føres i et bånd, der højst er 2 m langt, jf. § 6, stk. 2, nr. 3.
- At hunden skal være forsynet med forsvarlig, lukket mundkurv, jf. § 6, stk. 2, nr. 3.

Politiet kan også træffe afgørelse om aflivning af hunden, jf. hundelovens § 6, stk. 2, nr. 4. Denne bestemmelse kan blandt andet anvendes i situationer, hvor hunden har forvoldt en ikke ubetydelig skade, der ikke kan henføres under hundelovens § 6, stk. 5. Se nærmere herom under punkt 3.2. Det forudsættes i den forbindelse, at hunden har reageret mere aggressivt end sædvanligt for hunde. Bestemmelsen kan f.eks. finde anvendelse i tilfælde, hvor en hund har skambidt andre dyr end hunde, f.eks. får, køer eller heste.

Politiet kan i medfør af hundelovens § 6, stk. 4 træffe afgørelse om aflivning af hunden, hvis et pålæg udstedt i medfør af § 6, stk. 2, nr. 1-3 ikke overholdes.

3.1.4. Hvilke muligheder har politiet for at gribe ind, hvis hunden ikke er farlig eller volder skade?

Politiet kan give hundebesidderen pålæg som nævnt i hundelovens § 6, stk. 2, nr. 1-3, se herom afsnit 3.1.3, hvis en hund har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem eller forulempe husdyr i ejendom eller på mark, jf. hundelovens § 6, stk. 3.

Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor hunden hverken er farlig eller har gjort skade eller skaber frygt, men hvor hunden til stadighed generer mennesker eller dyr for eksempel ved at strejfe og løbe omkring i trafikken eller efter cykler, knallerter eller gående, således at den forulemper, skaber farlige trafikale situationer mv. Politiet kan i medfør af hundelovens § 6, stk. 4, træffe afgørelse om aflivning af hunden, hvis et pålæg udstedt i medfør af § 6, stk. 3 ikke overholdes.

I øvrigt reguleres strejfende hunde i lovens § 3.

3.2. Hundeloven § 6, stk. 5 "skambidsbestemmelsen"

3.2.1. Hvornår er der tale om, at en hund har forårsaget skambid?

Hvis en hund ved et overfald eller ved anden uacceptabel og farlig adfærd har bidt et menneske eller en anden hund, og hvis biddet kan betegnes som skambid, skal politiet lade hunden aflive.

Politiet skal i sager om skambid vurdere følgende:

- 1) Om den omhandlede hund har forårsaget et skambid, og
- 2) Om hunden har forårsaget skaden ved
 - a. et overfald eller
 - b. anden uacceptabel og farlig adfærd.

Er begge disse betingelser (dvs. 1+2a eller 1+2b) opfyldt, skal politiet træffe afgørelse om aflivning. Det vil sige, at der i denne type sager sondres mellem vurderingen af selve bidskaden og vurderingen af hundens adfærd på tidspunktet for bidepisoden.

En bidskade karakterises som skambid, hvis et eller flere af nærmere fastsatte fysiske (patologiske) kriterier er opfyldt:

- Flere dybe, punktformede sår, der når dybt i underhuden eller penetrerer ned i muskulatur; det skal tydeligt fremgå, at der er tale om flere bid, og at det er foregået med nogen voldsomhed, eller
- udrijving (dyb flænge) i underhud/muskulatur (altså ikke kun i huden/skindet), eller
- bidlæsioner, der medfører tab af væv (bortset fra ubetydelige skader på hundeører), eller
- bidlæsioner, der medfører døden, herunder situationer, hvor en hund rusker en anden hund til døde, uden at biddet i sig selv har givet anledning til skader af en karakter, som beskrevet i de foregående tre punkter. Situationer, der uden rettidig dyrlægebehandling ville medføre døden for den skadede hund, vil ligeledes være omfattet.

Politiet kan indhente oplysninger fra en læge eller en dyrlæge med henblik på en faglig vurdering af bidskaden. Det forudsættes, at vurderingen af bidskaden foretages af den læge, som behandler et menneske, der er blevet bidt, eller af den dyrlæge, som behandler en hund, der er blevet bidt, medmindre politiet ud fra de foreliggende skader med sikkerhed kan vurdere, om definitionen på et skambid er opfyldt. Vurderingen af hundens adfærd på tidspunktet for episoden foretages af politiet, eventuelt med indhentelse af en sagkyndig undersøgelse efter § 6 a, stk. 1. Se punkt 3.3.

Hvis ikke begge betingelser er opfyldt, skal det i stedet vurderes, om der kan gives pålæg efter § 6, stk. 2, nr. 1-3, eller træffes afgørelse om aflivning i medfør af § 6, stk. 2, nr. 4. Se herom punkt 3.1.3.

En hund kan f.eks. i en konkret situation have udvist acceptabel adfærd og alligevel have forårsaget et skambid på et menneske eller en anden hund, f.eks. hvis en hund skambider en indbrudstyv, der havde en truende adfærd overfor hundens besidder. I sådanne tilfælde må det vurderes, om § 6, stk. 2, nr. 1-4, bør anvendes i stedet.

Det kan omvendt forekomme, at en hund har udvist adfærd, der kan betegnes som overfald eller som anden uacceptabel og farlig adfærd³, og som har forårsaget en bidskade, som imidlertid ikke kan betegnes som skambid. I sådanne tilfælde må det også vurderes, om § 6, stk. 2, nr. 1-4 finder anvendelse.

Det bemærkes, at hundelovens § 6, stk. 5, ikke omfatter tilfælde, hvor hunde skambider andre dyr end hunde, (f.eks. mus, rotter, fugle, katte, råvildt eller landbrugsdyr). Det skyldes, at skambid i sådanne tilfælde ofte vil kunne være uden sammenhæng med en særlig aggressiv adfærd hos hunden, men i stedet udtryk for naturlige instinkter, f.eks. jagtinstinkter.

3.3. Sagkyndig vurdering

3.3.1. Hvornår indhentes en sagkyndig undersøgelse?

Politiet har mulighed for at indhente en sagkyndig undersøgelse i sager, der behandles efter hundelovens § 6, stk. 2, nr. 4, eller § 6, stk. 5, jf. § 6 a, stk. 1. Besidderen har pligt til at medvirke, hvis politiet vurderer, at der skal indhentes en sagkyndig undersøgelse i medfør af § 6 a, stk. 1.

Foretager politiet ikke af egen drift en sagkyndig undersøgelse, kan besidderen forlange, at der iværksættes en hundesagkyndig undersøgelse, jf. hundelovens § 6 a, stk. 2.

Politiet skal underrette hundens besidder om, at politiet overvejer aflivning, og om besidderens mulighed for at anmode om en sagkyndig undersøgelse. Besidderen skal have en kort frist til at meddele, om han ønsker en undersøgelse. Fristen fastsættes af politiet.

Bemærk, at besidderen ikke har mulighed for at forlange sagkyndig undersøgelse i tilfælde, hvor politiet træffer afgørelse om, at hunden skal aflives som følge af overtrædelse af et pålæg, jf. hundelovens § 6, stk. 4.

Hverken politiet eller besidderen kan kræve en revurdering af hunden. Den første undersøgelse skal således lægges til grund for sagens videre behandling. I visse tilfælde kan det dog være nødvendigt at stille uddybende spørgsmål til den sagkyndige, såfremt rapporten f.eks. er uforståelig eller selvmodsigende.

Hvis besidderen har medvirket til en sagkyndig undersøgelse på politiets anmodning, har besidderen ikke mulighed for at anmode om en ny undersøgelse. Hvis besidderen har nægtet at medvirke til en sagkyndig undersøgelse foranstaltet af politiet, kan besidderen ikke efter afgørelsen anmode om ny sagkyndig undersøgelse. Det er heller ikke muligt for besidderen at anmode om en undersøgelse i forbindelse med en klage over politiets afgørelse om aflivning.

Det bemærkes, at såfremt der i den konkrete situation ikke er tale om et bid, der opfylder den patologiske definition af et skambid, behandles sagen ikke i medfør af hundelovens § 6, stk. 5. Hvis der ikke er tale om et skambid, behandles sagen i stedet efter hundelovens § 6, stk. 2.

Politiet træffer den endelige afgørelse i sagen, både når der indhentes en sagkyndig undersøgelse fra en hundesagkyndig på enten politiets eller besidderens initiativ, og når der ikke er inddraget sagkyndig undersøgelse.

3.3.2. Hvordan foregår den hundesagkyndige undersøgelse?

De hundesagkyndige er dyrlæger med særlig viden om hundes adfærd, og er udpeget af Miljø- og Fødevareministeriet efter indstilling fra Dansk Selskab for Klinisk Veterinær Etologi.

I den sagkyndige undersøgelse af hundens adfærd i skambidssager, jf. § 6, stk. 5, skal der indgå en vurdering af omstændighederne omkring bidepisoden, og den sagkyndige skal vurdere, om hundens adfærd ved den *konkrete bidepisode* havde karakter af overfald eller anden uacceptabel og farlig adfærd.

I de tilfælde, hvor der er tale om eventuel aflivning efter hundelovens § 6, stk. 2, nr. 4, skal den hundesagkyndige undersøge hundens *generelle adfærd*, dvs. om hunden er velafbalanceret eller har en så lav tærskel for aggression, at den er farlig for sine omgivelser. I undersøgelsen kan indgå en vurdering af, om besidderen har den nødvendige kontrol over hunden.

Det bemærkes dog, at det ikke er et krav, at undersøgelsen foretages, mens besidderen er til stede og vurderes i samspil med hunden. Hvis besidderen nægter at medvirke til en hundesagkyndig undersøgelse, kan politiet træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. At besidderen nægter at medvirke kan ikke i sig selv begrunde aflivning.

Den sagkyndige undersøgelse vil kunne foretages som en fysisk adfærdstest, hvor hunden er til stede, eller som en skriftlig vurdering på grundlag af oplysningerne i sagen om omstændighederne omkring bideepisoden (hændelsesforløbet). Det er den hundesagkyndige, der vurderer, hvorvidt det vil være nødvendigt at foretage en fysisk adfærdstest af hunden, eller om det er tilstrækkeligt at foretage vurderingen på baggrund af sagens oplysninger om bidets karakter og hændelsesforløbet.

Politiet afholder omkostningerne ved den hundesagkyndige undersøgelse, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen, jf. § 6a, stk. 4.

4. Anbringelse af hunde i pension

4.1. Under hvilke omstændigheder kan hunden anbringes i pension?

Politiet kan træffe afgørelse om, at hunden skal anbringes i pension, mens politiet undersøger, om der er grundlag for at træffe afgørelse om aflivning, og hvis der træffes afgørelse om aflivning, indtil afgørelsen kan fuldbyrdes, jf. hundelovens § 6 b, stk. 1.

Bestemmelsen har til formål at give politiet mulighed for at forhindre, at en hund forvolder skade i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om den pågældende hund skal aflives samt forhindre, at hunden gemmes af vejen, inden der er truffet afgørelse i sagen.

Det er politiet, der vurderer, om der er behov for at fjerne hunden fra dens besidder. Politiet kan træffe afgørelse om at anbringe hunden i pension, uden at den har forvoldt skade, hvis hunden anses for at være farlig. Politiet afholder omkostningerne ved pensionsanbringelsen, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Politiet kan også anbringe hunden i pension indtil spørgsmålet om dens race eller krydsning er afklaret

Politiet kan således træffe afgørelse om pensionsanbringelse i alle sager, hvor der skal træffes afgørelse om eventuel aflivning af hunden, og når en afgørelse om aflivning er påklaget til Rigspolitiet og/eller indbragt for retten og indtil aflivning kan ske efter endelig afgørelse herom, se nærmere under punkt 5.

5. Klagemuligheder og opsættende virkning

5.1. Hvad er klageadgangen over en afgørelse om aflivning af hunden?

Politiets afgørelser efter § 1 b, stk. 1, eller § 6, stk. 2, nr. 4 eller 5, (dvs. afgørelser om aflivning af hunden) kan påklages til Rigspolitiet, jf. § 6 c, stk. 1. Klagefristen er 10 dage, efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Overskridelse af klagefristen medfører, at den pågældende afskæres fra at påklage afgørelsen.

Hvis hundebesidderen efter en afgørelse om aflivning af hunden ønsker at fraskrive sig muligheden for at påklage afgørelsen og/eller indbringe sagen for retten, kan den pågældende underskrive en erklæring herom hos politiet.

Rettidig klage har opsættende virkning, medmindre rigspolitichefen bestemmer andet. Opsættende virkning betyder, at afgørelsen ikke kan effektueres, inden der er truffet endelig afgørelse i klagesagen eller i en evt. retssag. En hund vil derfor først kunne aflives, når klagefristen er udløbet, uden at påklage er sket. Hvis der er klaget til Rigspolitiet, vil aflivning først kunne ske, når og hvis Rigspolitiet har stadfæstet politiets afgørelse om aflivning ved afgørelsen af klagesagen.

Rigspolitiet har dog mulighed for at bestemme, at en klage ikke skal have opsættende virkning. Denne mulighed forudsættes anvendt i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor hunden er så farlig, at den ikke på forsvarlig vis kan anbringes i en hundepension, og den derfor må aflives før udløbet af klagefristen, eller før klagesagen er færdigbehandlet.

5.2. Hvad indebærer det, at indbringelse for domstolene har opsættende virkning?

Med den seneste ændring af hundeloven er der indført opsættende virkning, hvis politiets afgørelse om aflivning, Rigspolitiets afgørelse om, at en klage over politiets afgørelse ikke skal have opsættende virkning, eller Rigspolitiets afgørelse i klagesagen indbringes for domstolene, jf. § 6 c, stk. 3.

Dette medfører, at selvom Rigspolitiet har stadfæstet politiets afgørelse om aflivning, vil indbringelse af sagen for domstolene have opsættende virkning, og hunden vil først kunne aflives, hvis domstolen ved sin afgørelse stadfæster Rigspolitiets afgørelse i klagesagen, og hvis denne dom ikke ankes, eller hvis sagen afvises af domstolen. Afgørelsen skal indbringes inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende besidder.

Hvis besidderen ønsker at indbringe politiets eller Rigspolitiets afgørelse for domstolene er fristen herfor 4 uger fra modtagelsen af afgørelsen. Der er i sådanne tilfælde tale om et civilt søgsmål, som indebærer, at besidderen selv skal stævne politiet.

Fødevarestyrelsen, den 23. september 2016

ELSE ENEMARK

- ¹ Ressortansvaret for sager vedrørende dyreværn, dyrevelfærd for produktionsdyr, kæle- og hobbydyr samt eksotiske dyr, slagtning og aflivning af dyr, transport af dyr, avl af dyr, dyreforsøg og kloning og genmodificering af dyr er ved kongelig resolution af 14. december 2011 overført fra justitsministeren til ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri med virkning fra den 19. december 2011. I denne ressortomlægning indgik også hundeloven.
- ² Lov nr. 727 af 26. juni 2014 (2013/1 LF 92)
- ³ jf. bemærkninger til lov nr. 727 af 26. juni 2014 (2013/1 LF 92) punkt 3.2.2.2-3.2.2.5 <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=159171>